

ning? (Ophold.) Da dette ikke er Tilfældet, er Samtykket givet.

Berg: Jeg troede ellers, at det ærede Medlem fra Stege vilde have haft Ordet, men jeg indrømmer, at medens den ærede Minister har sat et meget venligt Ansigt op over for den ærede Forslagsstiller, har han sat et lidt mere bifisert Ansigt op over for min ærede Medforslagsstiller og mig. Naar, det er jo noget, man ikke bør af. Han fandt for mange Ben i den Jist, vi have fremlagt, men det er dog heller ikke saa nuffigt at give Maden rent tygget, inden man skal begynde at spise af den. Det forekommer mig derfor, at det ikke er nogen særlig Anke mod et Lovforslag, at der er Ben i det. Den ærede Minister talte om sin afbøde Formands Stilling i 1883, men derpaa skal jeg ikke komme nærmere ind. Han forklarede, at den hele Historie fra Fiserne, og Gud ved, hvor langt tilbage, naturligvis var min Skyld. Det skal være oprigtig tilgivet den højtærede Minister, thi jeg har hørt denne Fortælling variere herinde og derude de hundrede Gange, saa jeg er overbevist om, at enhver Nævnningeret i Danmark, ja at endogsaa Højesteret vilde tage Indicierne for gode, naar den Klage blev fremsat, at det var mig, der havde ført den højtærede Minister og hans Kolleger i den ikke misundelsesværdige Stilling, hvori de befinde sig. Alligevel turde der dog være en Gage ved alle disse Paastande, thi vare de sande, vilde jo Folketinget og det danske Folk have bestaaet af nogle underlige Væsenet, der som en enkelt Mand saaledes kunde løbe med dem, og var det sandt, havde jeg nu dobbelt Grund til at beklage, at de frendes ikke fulgte. Thi jeg kan ikke skønne — uagtet jeg maaste kan være noget partisk i den Henseende — at de have fremført en bedre Tilstand her i Landet ved ikke at gøre den samme Modstand mod Mindretalspartiet, som vi en Gang gjorde. Altsaa de have ikke naaet en bedre Tilstand ved deres Vendinger end ved deres Modstand, og naar det nu synes, som om den højtærede Minister kan tale noget nedsettende om vore Forhold den Gang — han var jo selv Deltager i Forhandlingerne — som en Slags Sejrherr med en Julelse af, at nu ere vi over det, kan det alligevel være, at den liden bedst, som ler sidst, og at den høje Minister, som jo ganske vist har haft Vind i Sejlene paa sin Ruus ud igennem det provisoriske Hav, senere nok kan faa Modvind endnu, han og hans; og at den Vind, de nu have i Sejlene, ikke vil være tilstrækkelig til at føre dem i Havn. Det er mit stadige Haab,

og jeg haaber ikke forgæves — det saa vi at se. Nu le de Herrer, den højtærede Minister og hans Flertal her og der, men en anden Gang kunne vi komme til at sige: Sagde vi det ikke nok, om igen! Over Hølgens Top gaar det ned og op. Derfor skulde man lade mig lidt i Fred, jeg kan jo ingen Skade gøre nu, hvorfor da saaledes sparke til mig? — Dette sidste Udtryk gælder ikke i og for sig den ærede Minister.

Den ærede Minister gav det ærede Medlem fra Stege (Bjfsen) Ret i det som i saa meget andet, at der blev nu taget større Hensyn til Formuen paa Landet ved Bestatningen, end der vilde blive efter det af os indbragte Forslag. Jeg vil sige: Landsognene alene ere ikke Landet, vi have København og Købstæderne med under det nærværende indenrigsministerielle kommunale Omraade, og jeg antager ikke, at den ærede Minister glemmer det, selv om Folkerepræsentanter kunne glemme, at de ere Folkerepræsentanter og ikke Standsrepræsentanter. Men jeg vil nu tage Landsognene for sig, og saa vil jeg spørge den højtærede Minister og hans Protégé, den ærede Forslagsstiller, om han virkelig har Ret. 6½ Million Kroner i kommunal Hartkornsskat til Sognene. Det er 15 Kr. pr. Td. Hartkorn. Tænk Dem: Paa det Moment, Hartkornet, paa det at have Skøde paa en Gaard med Hartkorn, derpaa baserer man en Skat af 6½ Million Kr. om Aaret i Landkommunerne, samtidig med at man priser dette Skattestyrens Retfærdighed og Uvørlighed, hellige Uvørlighed. Jeg sagde i min Tale i Dag, at en saadan Skat er en knyttet Næve i Ansigtet paa Formue- og Lejlighedsprincippet, og jeg savner Modbevis mod denne Paastand. Jeg tror ikke, der er nogen, der har haft med den Slags Sager at gøre, Paaligning af Skat til Kommunerne, og som har tænkt sig, at Skatteligningen skulde hvile i alt Fald saavæsentlig som muligt paa Skatteyderne, uden at de have selt sig oprorte i Sindet over, at de skulle bruge en saadan Maalestof. Lad det nu sammen med mine øvrige Grunde eller med, hvad jeg i øvrigt har sagt, staa som Bidnesbyrd for vor Fiksering af Hartkornsskatten til Kommuner i §§ 39 og 40. Den ærede Minister dernæst gav ogsaa den ærede Forslagsstiller Ret i, at vor Fiksering af Skatten vilde komme i Vejen for en Aflysning af Hartkornsskatten. Jeg kunde falde paa at spørge den ærede Minister: Vil han da en Aflysning af Hartkornsskatten? Vil han i Forøining med de ærede Medlemmer fra Storeheddinge (S. Scaventus) og Stege (Bjfsen) stille et Forslag om Hartkornsskattens Aflysning, thi ellers tjener det jo